Td032_12

Αχ, μουστάκι μου καραμπογιά, *αχ*, φρυδούδι μ’ γαϊτανάτο
δε σ’ έπρεπε στο μπουκαγιά
δε σ’ έπρεπε στο μπουκαγιά στην έρημη την αλυσίδα
μόν’ σ’ έπρεπε να τρως να πίν’ς
μόν’ σ’ έπρεπε να τρως να πίν’ς περδίκ’ μαγειρεμένο
να ’χεις και τη γυναίκα σου
να ’χεις και τη γυναίκα σου στη μέση να τραγ’δάει
να πει τραγούδια θλιβερά
να πει τραγούδια θλιβερ’, *αχ*, και παραπονεμένα
να βάνει τα βουνά να κλαιν
να βάνει τα βουνά να κλαιν οι κάμποι να ραγίζουνε
να βάνει τη μανούλα της
αχ να βάνει τη μανούλα της μαύρα δάκρυα να ρίχ(ν)ε
να κάτεβε στη θάλασσα
να κάτεβε στη θάλασσ’, *αχ*, τους ναύτες να ρώταγε
δεν είδατε δεν άκ’σατε
δεν είδατε δεν άκ’σατε την κόρη μ’ την χαμένη.
Κι αλήθεια μεις την είδαμε
κι αλήθεια μεις την είδιαμε στη βάρκα ανεβασμένη
στη βάρκα κει που πήγαινε
στη βάρκα κει που πήγαινε στην ξενιτιά στιλμένη.
Ολώνε γειά ’χ να έχετε.